

Arrest

nr. 290 760 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de stad Oostende, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende van 5 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. LEENAERT, die loco advocaat S. LOGIE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *"Schending artikel 126 N.G.W. (Nieuwe gemeentewet); Schending artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981"*. In een tweede middel werpt zij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 9 maart 2023 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De middelen lijken ongegrond.

Verzoekster voert in het eerste middel aan: “Schending artikel 126 N.G.W. (Nieuwe gemeentewet); Schending artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981”.

De bestreden bijlage 20 werd genomen door de beambte, L.A.. Verzoekster voert in wat als een eerste middelonderdeel van het eerste middel kan beschouwd worden aan dat de bestreden bijlage 20 niet kon genomen worden door deze beambte aangezien zij hiertoe niet zou gemachtigd zijn. Het feit dat de bestreden bijlage 20 werd genomen door de beambte L. A. zou volgens verzoekster in strijd zijn met artikel 126 van de Nieuwe gemeentewet. Volgens haar volgt uit deze bepaling dat het nemen van de kwestieuze bijlage 20 aan het “gemeentebestuur” toekomt. Zij zet haar betoog kracht bij door te verwijzen naar artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarin enkel wordt gestipuleerd dat “het gemeentebestuur” dergelijke beslissing kan nemen.

Samen met verweerder merkt de Raad op dat verzoekster met dit betoog lijkt voorbij te gaan aan artikel 81/1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: “Wanneer deze wet of haar uitvoeringsbesluiten een taak toewijzen aan het gemeentebestuur of de burgemeester, is deze laatste bevoegd om deze taak te delegeren aan een personeelslid van het gemeentebestuur”. In casu is er sprake van dergelijke delegatie. In artikel 3 van het delegatiebesluit van 5 april 2022, dat als zesde stuk bij de nota werd gevoegd, wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 81/1 van de Vreemdelingenwet. Aan beambte L.A. werd op grond van artikel 81/1 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid gedelegeerd door het gemeentebestuur om de bestreden bijlage 20 te nemen. Een schending van artikel 126 van de Nieuwe gemeentewet of van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit lijkt dan ook niet aangetoond.

In wat als het tweede middelonderdeel van het eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster op dat de bestreden bijlage 20 niet werd ondertekend door de beambte, L.A. Het zou, aldus verzoekster, niet duidelijk zijn door wie de thans bestreden beslissing werd genomen.

De Raad merkt vooreerst op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wat wel van belang is, is dat duidelijk is wie de bestreden beslissing getroffen heeft zodat een verzoekende partij kan nagaan of deze wel bevoegd was om de beslissing te treffen. Dit is in casu het geval. Onderaan de bestreden bijlage 20 kunnen immers de volgende vermeldingen gelezen worden: “Te Oostende, op 05-10-222. [L.A.] De Burgemeester of zijn gemachtigde”. Er werd eveneens een stempel aangebracht met de vermelding: “De gemachtigd beambte [L.A.] Art. 126 N.G.W.”. Het lijkt derhalve duidelijk dat L.A. de beslissing nam en zoals uit het eerste middelonderdeel reeds bleek, was zij hiertoe bevoegd.

In haar tweede middel werpt verzoekster op: “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing wél een feitelijke motivering bevat maar geen afdoende juridische motieven. De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 58 en 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster geeft de inhoud ervan weer en betoogt dat zij hiermee nog steeds niet weet wat de 'precieze juridische basis' is van de bestreden beslissing. Zij betoogt dat er nog minstens één relevant wetsartikel ontbreekt, waarin de bewijsdocumenten worden opgesomd die ze geacht wordt over te leggen.

Verzoekster zoekt spijkersop laag water. Ze kan in deze geen abstractie maken van de door haar ondertekende bijlage 19 ter die ze ontving van de gemeente, waarop haar aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als echtgenote van een Belgische onderdaan werd genoteerd. Hierin figureert duidelijk

de verwijzing naar artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Hierin werden ook de documenten opgesomd die verzoekster geacht werd neer te leggen.

Artikel 40 ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie <http://data.europa.eu/eli/treaty/teu_2012/oj> en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie <http://data.europa.eu/eli/treaty/tfeu_2012/oj> :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek <<http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/wet/1804/03/21/1804032153/justel>>. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Artikel 52,2, van het Vreemdelingen besluit luidt als volgt:

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Vermits verzoekster geen bewijs van ziektekostenverzekering, voldoende bestaansmiddelen en geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte overmaakte- wat verzoekster overigens nergens betwist- trof de betrokken gemeente op grond van artikel 52,§3 van het Vreemdelingenbesluit een negatieve beslissing.

In voormelde bepaling kan immers gelezen worden:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken”.

Gelet op het voormelde kan verzoekster bezwaarlijk gevolgd worden dat zij niet in staat zou zijn de bestreden beslissing de jure te begrijpen. De redenering van verzoekster dat er in de bestreden beslissing

bovenop de reeds geciteerde artikelen de vermelding van ‘nog minstens één relevant wetsartikel’ had moeten staan, houdt geen steek.”

1.3. Verzoekster richt op 22 maart 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te volharden in de middelen van haar verzoekschrift, met name de schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Waar de voorzitter opmerkt dat zij hiermee niet concreet ingaat op de gronden van voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij dat zij met haar mondelinge uiteenzetting aangeeft waarom zij het niet eens is met de appreciatie die in deze beschikking wordt gemaakt. De verwerende partij volhardt in haar nota.”

1.5. Waar verzoekster volhardt in de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat dit feitelijke grondslag mist, vermits dit niet in het verzoekschrift kan worden gelezen. Alleszins is het zo dat door het louter volharden in de middelen zonder concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking, deze niet aan het wankelen kan worden gebracht.

1.6. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

De middelen zijn ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA